

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 se sídlem Francouzská 808/19, Praha 2, rozhodl samosoudkyní JUDr. Otílií Hrehovou ve věci

žalobce: **Ing. V. Š.** [redacted] narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Zdeňkem Stanovským
sídlem Malátova 633, 150 00 Praha

proti
žalovanému: **ČR - Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
za nějž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení 9 566 709,50 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci přiměřené zadostiučinění za zmírnění zásahu do rodinného života ve výši 35 000 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9% z této částky ode dne podání žaloby 10. 12. 2018 do zaplacení, a dále zákonný úrok z prodlení ve výši 9% z částky 70 000 Kč za dobu od podání žaloby 10. 12. 2018 do 24. 1. 2019, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku, když v převyšující části co do 1 895 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9% z této částky od 10. 12. 2018 se žaloba zamítá.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci přiměřené zadostiučinění za zásah do jeho profesního života ve výši 150 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9% z této částky od 10. 12. 2018 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku, když v převyšující části co do 6 850 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9% z této částky od 10. 12. 2018 se žaloba zamítá.

- III. Žalovaná je povinna zaplatit na náhradě škody na nákladech obhajoby žalobci částku 1 550 Kč s úrokem z prodlení z této částky od 10. 12. 2018 do zaplacení a úrok z prodlení ve výši 9% z částky 164 923 Kč od 10. 12. 2018 do 24. 1. 2019, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku, když v převyšující části co do 1 850 Kč s úrokem z prodlení 9% od 10. 12. 2018 se žaloba zamítá.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu škody na ušlém zisku na nevyplaceném odchodném 257 994 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9% do 10. 12. 2018 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- V. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci zákonný úrok z prodlení ve výši 9% z částky 48 000 Kč za nezákonnou vazbu od 10. 12. 2018 do 24. 1. 2019, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- VI. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 122 543 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce, Mgr. Ing. Zdeňka Stanovského, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal po žalované zaplacení **náhrady škody a nemajetkové újmy z titulu nezákonného trestního stíhání** jeho osoby. Uvedl k tomu, že usnesením Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, Služba kriminální policie a vyšetřování, odbor obecné kriminality, 2. oddělení, č. j. [REDAKCE] ze dne 19. 6. 2015 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro spáchání zvláště závažného zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, 3 písmene c) trestního zákoníku, dílem dokonaného a dílem pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Proti tomuto usnesení podal žalobce v zákonné lhůtě stížnost a následně tuto odůvodnil. Stížnost žalobce proti usnesení o zahájení trestního stíhání ovšem byla usnesením Městského státního zastupitelství v Praze, č. j. [REDAKCE] ze dne 15. 7. 2015, zamítnuta jako nedůvodná. Žalobce podal dne 20. 7. 2015 podnět k výkonu dohledu nadřízeného státního zastupitelství, který však byl Vrchním státním zastupitelstvím shledán jako nedůvodný a byl odložen. Podáním ze dne 28. 12. 2015 byl žalobce Městským státním zastupitelstvím v Praze vyrozuměn o podání obžaloby pro zločin vydírání podle § 175 odst. 1, 3 písmene c) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odstavce 1 trestního zákoníku, k soudu. Hlavní líčení bylo v předmětné záležitosti nařízeno na 18. 4. 2016 u Městského soudu v Praze. Následně bylo hlavní líčení po proběhnutém jednání odročeno za účelem doplnění dokazování a opětovného předvolání svědků na 9. 6. 2016, a následně po jednání dne 9. 6. 2016 znovu odročeno na 27. 7. 2016. V rámci hlavního líčení u Městského soudu, konaného dne 27. 7. 2016, došlo k vyhlášení **rozsudku**, č. j. [REDAKCE] kterým byl žalobce **shledán vinným** ze spáchání zločinu vydírání dle ust. § 175 odst. 1, 3 písmene c) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání pěti let ve věznici s dozorem a dále mu byl uložen trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu Samsung. Žalobce podal proti všem výrokům tohoto rozsudku ihned po vyhlášení odvolání, které pak písemně dne 15. 9. 2016 doplnil. Odvolání proti předmětnému rozsudku podalo v neprospěch žalobce dne 5. 9. 2016 rovněž Městské státní zastupitelství v Praze, a to co do výroku o trestu. Vrchní soud v Praze rozhodl o předmětném odvolání bez nařízení jednání usnesením ze dne 30. listopadu 2016, č. j. [REDAKCE] a to tak, že **rozsudek** Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2016, č. j. [REDAKCE] **zrušil** v celém rozsahu a věc **vrátil soudu prvního stupně**, aby ve věci učinil rozhodnutí nové. Městský soud v Praze nařídil nové hlavní líčení ve věci na 19. 4. 2017, které proběhlo a bylo následně odročeno na 16. 5. 2017, přičemž na jednání dne 14. 6. 2017 došlo k vyhlášení **rozsudku** Městského soudu v Praze, č. j. [REDAKCE] kterým byl žalobce **shledán vinným** ze zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, 3 písmene c) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v

trvání pěti let ve věznici s dozorem a dále mu byl uložen trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu Samsung. Žalobce podal proti všem výrokům tohoto rozsudku ihned po vyhlášení odvolání, které pak písemně dne 3. a 28. 8. 2017 doplnil. Dne 25. 7. 2017 podalo proti předmětnému rozsudku v neprospěch žalobce odvolání i Městské státní zastupitelství v Praze, a to co do výroku o trestu. Vrchní soud v Praze ve věci nařídil veřejné zasedání na 7. 12. 2017, přičemž na tomto jednání byl vyhlášen **rozsudek**, č. j. [REDAKCE], který byl obhájci doručen dne 22. 1. 2018, a kterým Vrchní soud v Praze rozhodl tak, že rozsudek soudu prvního stupně se v celém rozsahu zrušuje a žalobce se **zprošťuje obžaloby** v plném rozsahu.

2. Žalobce tak má za to, že od 19. 6. 2015 do 7. 12. 2018, tedy celkem 902 dní, proti němu bylo **vedeno nezákonné trestní stíhání**, v důsledku čehož mu vznikl v souladu s ust. § 8 a § 31a zákona o odpovědnosti za škodu nárok na náhradu škody a zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Žalobce má za to, že se ze strany orgánů činných v trestním řízení jednalo o zřejmou svévoli a nezákonné jednání vůči němu. Každé trestní stíhání představuje významný zásah do soukromého a osobního života trestně stíhaného a negativně se dotýká jeho cti a dobré pověsti. Nezákonným trestním stíháním v celkové délce 902 dnů vznikla žalobci značná újma sestávající z materiální i imateriální složky, proto je na místě požadovat, aby byl nyní žalobce Českou republikou, jednajícím Ministerstvem spravedlnosti, za tuto újmu odškodněn a bylo mu poskytnuto přiměřené zadostiučinění.
3. S odkazem na výše uvedené tak žalobce požaduje způsobenou škodu v podobě náhrady nákladů **obhajoby**, které vyčíslil na **188 941,50 Kč**. Žalovaná v průběhu odškodňovacího řízení poskytla žalobci v tomto segmentu odškodnění **185 541,50 Kč**, žalobce v uvedeném rozsahu **vzal žalobu částečně zpět**, řízení bylo pak v uvedeném rozsahu částečně zastaveno (11.7.2019) a k projednání tak zůstala sporná částka **3 400 Kč** za žalovanou neuznané úkony ze dne 29. 6. 2015 - za žádost o přezkum postupu policejního orgánu ve výši 1 550 Kč (ust. § 11 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a za úkon ze dne 1. 7. 2015 - stížnost proti usnesení o zahájení tr. stíhání — odůvodnění ve výši 3 100 Kč (§ 11 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) (*zvýšeno na dvojnásobek dle § 12 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. z důvodu časové náročnosti - 8 hodin spojené se značnou rozsáhlostí spisového materiálu*).
4. Zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu spočívající v **nezákonné vazbě (48 000 Kč)**, kdy jeho **nezákonné omezení na svobodě** trvalo od [REDAKCE] do [REDAKCE] tedy celkem 32 dní, bylo žalovanou odškodněno v průběhu řízení, žalobce proto i v tomto segmentu **vzal žalobu zpět** a řízení bylo **částečně zastaveno** dne 11.7.2019.
5. Žalobce dále požaduje zadostiučinění za vzniklou **nemajetkovou újmu**, která mu měla vzniknout, tím, že došlo v důsledku jeho trestního stíhání k významnému zásahu do jeho **soukromého a osobního života**, neboť byl vyloučen ze společenského i pracovního života v důsledku ztráty důvěry v jeho osobu, přičemž toto stíhání podstatně ovlivnilo rovněž jeho osobní a rodinný život. Uvedl, že se stal pro své okolí delikventem, čímž došlo k rozsáhlé a do značné míry i nevratné degradaci jeho vážnosti, důstojnosti, cti a postavení ve společnosti. V médiích [REDAKCE] byl otisknut článek o žalobci, v němž je uvedeno, že žalobce byl vzat do vazby (citace [REDAKCE], přičemž v důsledku tohoto článku došlo ke ztrátě soukromí, ke značné společenské stigmatizaci a rovněž ke značnému ztížení společenského uplatnění žalobce, zejména pak v jeho profesní kariéře, neboť v oblasti, kterou se žalobce doposud zabýval, tedy oblastí compliance v bankovníctví, je již profesně neuplatnitelný, a to z důvodu, že osoby pracující na takto vysoké úrovni jsou v dané oblasti propojeny; tudíž v kruzích, ve kterých se žalobce pohyboval, byla tato skutečnost na základě výše uvedeného bezpečným vodítkem k identifikaci žalobce. I přesto, že byl žalobce pravomocně zproštěn veškerých obvinění, jeho nezákonné trestní stíhání a nezákonné vzetí

do vazby nenapravitelně a nevratně poškodilo jeho profesní pověst, kdy za dané situace toto není slučitelné s dalším výkonem předchozího povolání. Omezení osobní svobody znamenalo pro žalobce dále značné nervové vypětí pramenící z nejistoty a z neznalosti důvodů, proč je držen ve vazbě, neboť žádné důvody pro držení jeho osoby ve vazbě neexistovaly. Žalobce nemohl nastoupit dne 1. 7. 2015 do sjednaného nového zaměstnání u společnosti [REDAKCE], což pro něj znamenalo osobnostní újmu z hlediska jeho seberealizace. Uvedená kauza měla rovněž vliv na rodinný život žalobce ve smyslu počáteční nedůvěry jeho manželky a rodinných příslušníků, přičemž dále měla devastující vliv na jeho psychiku, neboť 902 dní trestního stíhání, včetně dvou nepravomocných odsouzení, mu přinášelo zásadní obavy z budoucnosti své i rodiny, o schopnost finančního zabezpečení rodiny, a v neposlední řadě v důsledku medializace jeho případu rovněž došlo k intenzivnímu zásahu do jeho soukromí a rodinného života, neboť sousedé a známí přirozeně o trestním stíhání věděli. Nadto, když byl na počátku svého trestního stíhání žalobce zatčen u sebe doma a policie jej vezla na prohlídku jiných prostor do [REDAKCE] policii otevřela nejstarší dcera žalobce, která tak viděla svého tatínka, jak jej policie odváží v poutech. Vzhledem k tomu, že bylo velice zásadním a pravděpodobně nenapravitelným způsobem zasaženo do osobnostního práva žalobce, tedy do práva na soukromí, jehož součástí je rovněž právo na rodinný život, žalobce žádá přiměřené zadostiučinění v penězích, které vyčísluje na částku ve výši **2 000 000 Kč**.

6. Další nemajetková újma měla dle žalobce mu být způsobená zásahem **do profesního života** tím, že po celou dobu trvání trestního stíhání se žalobce nacházel ve stavu nejistoty ohledně svého budoucího životního uplatnění a nesl na sobě tuto vysokou psychickou zátěž, kterou trestní stíhání, zvláště pak neodůvodněné, nutně provází, přičemž zcela ztratil svou dosavadní, úspěšnou, kariéru. Žalobce byl určitou dobu dokonce stíhán **vazebně** a byl tak vystaven zátěži pramenící z omezení jeho osobní svobody a práva na soukromí, navíc v zařízení, které slouží jako prostředek k nápravě pachatelů trestné činnosti, tedy v zařízení pojmově spojené s prvkem represe. Toto vše významně negativně ovlivnilo život žalobce a podepsalo se na jeho psychickém stavu. Žalobce byl před svým trestním stíháním **respektovaný odborník** na oblast compliance, přičemž profesně patřil ke špičce mezi bankovními odborníky. Jeho profesní kvality jsou evidentní z životopisu, který žalobce přikládá, a z kterého je patrné, že se jedná o zkušeného profesionála s dlouholetými odbornými znalostmi v oblasti finančních institucí na vysokých pozicích v oblasti souladu finančních institucí se všemi regulacemi (compliance), prevence podvodů a řízení rizik. Další zkušenosti má žalobce v oblastech plánování, rozpočtování a řízení společnosti, poradenství v oblasti FATCA, zkušenosti s implementací monitorovacích systémů NORKOM a AFEWS, přičemž v rámci své profesionální činnosti měl odpovědnost za každodenní povinnosti oddělení [REDAKCE] nastavování parametrů a vyšetřování, komunikace se státními orgány, nastavení vnitřních kontrolních mechanismů a kontrolu všech nových produktů. K jeho profesní kariéře - mezi lety 2006 — 2009 vedl oddělení [REDAKCE] kde pracoval na pozici provozního ředitele [REDAKCE] a to mezi lety 2009 — 2010, poté na pozici výkonného manažera oddělení [REDAKCE], kde pracoval mezi lety 2010 - 2013, přičemž řídil a vedl tým specialistů [REDAKCE] [REDAKCE] Následně pracoval na pozici [REDAKCE] a až do zahájení trestního stíhání v červnu 2015 pracoval v [REDAKCE] na pozici [REDAKCE] Žalobce je **certifikovaným expertem v oblasti** [REDAKCE] největší mezinárodní organizací zabývající se prevencí finanční kriminality [REDAKCE] a dále je držitelem certifikátu IARPC, mezinárodní asociace profesionálů v oblasti Risk and Compliance. Dotčené trestní stíhání bylo nadto **široce medializováno**, např.: [REDAKCE]

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] Po zahájení trestního stíhání byl žalobce zaměstnán jakožto [REDACTED] avšak na základě mediálních informací o jeho trestním stíhání mu byl **okamžitě zrušen pracovní poměr**. Toto trestní stíhání tak žalobci zcela zničilo kariéru v bankovním sektoru, neboť touto skutečností se dokonce zabývala Česká bankovní asociace. Žalobce tak v důsledku uvedeného trestního stíhání přišel o postavení, prestiž, práci, a cca 10 let těžce budované reputace v bankovním oboru, přičemž v současné době začíná znovu na úrovni řadového zaměstnance, když musel zcela změnit obor a pracuje jako [REDACTED] kde má na starosti kontrolu a odpovědnost za každodenní chod kanceláře, analýzu obchodních příležitostí pro nákup lesních majetků a implementaci a správu systému zakázek. Za tento zásah do osobnostního práva, tedy jeho vážnosti a cti, jenž se velice zásadním způsobem projevil v profesním životě žalobce mimo jiné i nemožností vykonávat nadále práci, které žalobce v životě již hodně obětoval, což nevratně a velice podstatně ovlivní budoucnost žalobce a celé jeho rodiny, žalobce žádá přiměřené zadostiučnění v penězích, které vyčísluje na částku ve výši **7 000 000 Kč**.

7. **Ušlý zisk** ve smyslu ustanovení § 30 zákona o odpovědnosti za škodu vznikl žalobci, jak uvádí tím, že v důsledku zadržení žalobce dne [REDACTED] v 10.30 hodin, uskutečněného v sídle jeho zaměstnavatele [REDACTED], na adrese [REDACTED] (dále jen „zaměstnavatel“) a jeho následného nezákonného vzetí do vazby, došlo ještě týž den, dne [REDACTED] k **okamžitému zrušení pracovního poměru** žalobci jeho zaměstnavatelem, přičemž toto okamžité zrušení nahradilo Dohodu o ukončení pracovního poměru uzavřenou mezi žalobcem a zaměstnavatelem dne 15. 6. 2015, na základě které měl být pracovní poměr poškozeného ukončen ke dni 30. 6. 2015. Dle uvedené dohody o ukončení pracovního poměru **mělo být žalobci vyplaceno od zaměstnavatele tzv. „odchodné“** ve výši 4,5 násobku měsíčního průměrného výdělku (čl. 2 dohody). Tedy na základě svého nezákonného vzetí do vazby **přišel žalobce o vyplacení „odchodného“** od zaměstnavatele ve výši 4,5 násobku jeho měsíčního průměrného výdělku, přičemž průměrná měsíční mzda žalobce dle výpočtu zaměstnavatele činila [REDACTED] Kč. Žalobci tedy vznikla škoda ve výši [REDACTED] Kč.
8. Žalovaná se žalobou nesouhlasila. Uvedla k tomu, že u ní žalobce dne 6. 6. 2018 uplatnil shora uvedené nároky ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. v platném znění (dále jen „zákon“). K projednání žádosti žalobce došlo dne 18. 1. 2019. Žalovaná nároku na náhradu škody **vyhověla** pouze částečně, a to v částce **282 923 Kč** (jde o odškodnění obhajného 164 923 Kč, nezákonné vazby 48 000 Kč a satisfakce za nezákonné trestní stíhání 70 000 Kč – *pozn. soudu*). Tato částka byla žalobci vyplacena na účet dne 24. 1. 2019. Žalovaná na svém stanovisku zaujatém při předběžném projednání setrvává, neboť je přesvědčena, že není dán důvod pro jeho změnu. Toto stanovisko však bylo zpracováno až po podání žaloby, proto jej žalobce ve svém podání nikterak nezmiňuje. Odkázala na průběh posuzovaného řízení, v němž byl žalobce stíhán pro trestný čin vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, které bylo zahájeno usnesením ze dne 19. 6. 2015. Dne [REDACTED] byl žalobce předběžně zadržen a dne [REDACTED] vzat do vazby z důvodu předpokládaného v ust. § 67 písm. b) trestního řádu. Na základě usnesení Městského státního zastupitelství v Praze byl žalobce dne [REDACTED] z vazby propuštěn, neboť již pominuly její důvody. Zároveň Městský soud v Praze dne 30. 7. 2015 zrušil samotné usnesení o vzetí do vazby pro jeho nezákonnost. Obžaloba byla k Městskému soudu v Praze podána dne 29. 12. 2015. Rozsudkem ze dne 27. 7. 2016 byl žalobce uznán vinným dle podané obžaloby a odsouzen k trestu odnětí

svobody v délce trvání 5 let. Proti tomuto rozhodnutí podal žadatel včasné odvolání, na základě kterého odvolací soud rozsudek soudu I. stupně dne 30. 11. 2016 zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Rozsudkem ze dne 14. 6. 2017 byl žalobce znovu uznán vinným a odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 5 let. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, na základě kterého odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a znovu rozhodl tak, že žalobce se zproští uje obžaloby dle § 226 písm. c) trestního řádu. Rozsudek nabyt právní moci dne 7. 12. 2017. V souladu s konstantní judikaturou je možno uzavřít, že v daném případě **došlo ohledně žalobce k vydání nezákonného rozhodnutí** ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., za které lze považovat s ohledem na výsledek trestního řízení usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 19. 6. 2015.

9. K nároku na poskytnutí náhrady nákladů obhajoby žalovaná uvedla, že žalobci v průběhu řízení dne 24. 1. 2019 uhradila na náhradě nákladů obhajoby částku **164 923 Kč** (39x3100 + 2x1550 + 41x300 + DPH 21%). Oproti seznamu předloženému žalobcem v žalobě provedla žalovaná úpravy, neboť podle zákona nebylo možné přiznat náhradu škody v požadované výši a sporovala tak úkony z 29. 6. 2015 - žádost o přezkum postupu pol. orgánu - předmětný úkon nebyl v trestním spise nalezen a úkon z 1. 7. 2015 - stížnost proti usnesení o zahájení tr. stíhání (odůvodnění) - podle judikatury je tento úkon považován za úkon procesní, náleží odměna ve výši sazby (srov. usnesení Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 3 To 161/2006); nebyl přitom shledán důvod ke zvýšení odměny na dvojnásobek.
10. K nároku na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nezákonné vazby žalovaná uvedla, že již dne 24. 1. 2019 uhradila žalobci zadostiučinění formou peněžní satisfakce v požadované výši **48 000 Kč**.
11. K nároku na náhradu **ušlého zisku** za nevyplacené odchodné v zaměstnání má žalovaná za to, že mezi ušlým ziskem spočívajícím v odchodném od [REDAKCE] **není dána existence příčinné souvislosti** s rozhodnutím o vazbě (potažmo s trestním stíháním pro trestný čin vydírání), neboť v okamžitém zrušení pracovního poměru ze dne [REDAKCE] zaměstnavatel [REDAKCE] uvedl jako důvod ukončení pracovního poměru zvláště hrubé porušení povinností spočívající v neoprávněném přesun dat a porušení interního Etického kodexu. K tomu žalovaná pro dokreslení situace uvádí, že po tom, co byl s žalobcem rozvázán pracovní poměr u [REDAKCE] dohodou, ale do ukončení zbývalo 14 dnů, žalobce zkopíroval některá data na služební flashku. Kopírování odhalil informatik [REDAKCE]. Flashku si žalobce nenechal, ale předal ji při ukončení pracovního poměru oddělení informačních technologií zaheslovanou a požádal, aby data byla archivována po delší dobu, než je zvykem. Poté byl ze strany [REDAKCE] obviněn z neoprávněného kopírování dat. K tomuto důvodu okamžitého ukončení pracovního poměru se vyjadřovala též žalobcova tehdejší nadřízená (č.l. 780 a 782 tr. spisu). Následoval civilní spor o platnost výpovědi, o jehož výsledku však žalované není nic známo, nicméně žalobce by se k němu jistě vyjádřit mohl.
12. K nároku na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za **nemajetkovou újmu z titulu nezákonného trestního stíhání** zastává žalovaná názor, že dle ustanovení § 31a odst. 2 zákona 82/1998 Sb. se zadostiučinění poskytne v penězích pouze tehdy, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení formy a výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Lze mít obecně za to, že každé trestní stíhání může zasáhnout do života stíhané osoby v řadě jeho rovin s větší či menší intenzitou. Zatímco v případě nepřiměřené délky řízení se újma na straně poškozeného presumuje, musí být újma založená jinou skutečností prokázána. V návaznosti na výše uvedené žalovaná konstatovala, že v trestním řízení vedeném proti žalobci došlo v přípravném řízení k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zákona, a za nezákonné trestní stíhání se žalobci **omluvila**. S přihlédnutím k závažnosti zásahu do

osobnostních práv žalobce přiznala žalovaná též zadostiučinění formou **peněžní satisfakce a to ve výši 70 000 Kč**. Dle současné judikatury bylo přihlédnuto zejména k závažnosti trestné činnosti, délce trvání trestního stíhání a intenzitě zásahu do pracovní a rodinné sféry žalobce. Dle judikatury Nejvyššího soudu je výchozí metodou pro stanovení přiměřené výše satisfakce za újmu způsobenou trestním stíháním metoda komparativní, tedy srovnání s obdobnými případy, o nichž již české soudy rozhodovaly. Žalobce v podané žádosti žádnou komparaci neprovedl. Naopak žalovaná provedla srovnání s případem pana P.H., jehož věc byla projednána Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp.zn. 10 C 213/2012, a případem pana S.H., jehož věc byla projednána Obvodním soudem pro Prahu 5 pod sp.zn. [REDAKCE]. Poškozenému P.H. bylo soudem stanoveno přiměřené zadostiučinění v penězích ve výši 50 000 Kč. Jeho trestní stíhání trvalo asi 3 roky, byl stíhán pro trestný čin vydírání, který byl posléze překvalifikován na trestný čin útisku. Trestní řízení bylo značně medializováno, dozvěděla se o něm široká veřejnost. Poškozenému S.H. bylo soudem stanoveno přiměřené zadostiučinění v penězích ve výši 60 000 Kč. Jeho trestní stíhání trvalo asi 2 roky, byl stíhán pro trestný čin vydírání a byl krátkodobě zadržen. Soud shledal významný zásah do pracovního a rodinného života poškozeného. Závěrem žalovaná uvádí, že je jí z úřední činnosti známo, že žalobce byl od 6. 1. 2016 do 10. 5. 2017 trestně stíhán také pro trestný čin neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací dle § 230 odst. 2 trestního zákoníku. Toto trestní stíhání skončilo zproštěním obžaloby. V současné době je o žalobcově nároku na přiměřené zadostiučinění za výše zmíněné nezákonné trestní stíhání vedeno soudní řízení u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. [REDAKCE]. Vzhledem k tomu, že se obě trestní stíhání částečně překrývala, má žalovaná za to, že by soud měl tuto skutečnost zohlednit, aby nedocházelo k případnému dvojímu odškodňování téhož.

13. V průběhu řízení bylo toto **částečně zastaveno**, co do nároku na náhradu nemajetkové újmy za nezákonnou vazbu ve výši 48 000 Kč a dále bylo zastaveno do nároku na náhradu nákladů obhajoby ve výši 185 541,50 Kč a rovněž co do samostatné omluvy.
14. Co do částky 70 000 Kč nemajetkové újmy plněné žalovanou z titulu nezákonného trestního stíhání žalobce nenavrhoval zastavení řízení, neboť žalovaná nespécifikovala na které nároky, zda tedy do zásahu do rodinného života či do zásahu do profesního života, toto plnění poskytla. Na nákladech obhajoby pak zůstalo k projednání toliko částka 3 400 Kč. Nesporným mezi stranami je, že nárok u žalované byl uplatněn 6. 6. 2018 a že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí.
15. Provedeným dokazováním a též z nesporných tvrzení, bylo zjištěno, že žalobcem byla podána stížnost proti rozhodnutí o vazbě ze dne [REDAKCE], jak plyne z čl. 15.
16. Z usnesení Městského soudu v Praze č.j. [REDAKCE] 15. 7. 2015 plyne, že podle § 148 odst. 1 písmene c) trestního řádu byla zamítnuta stížnost (neboť není důvodná), a která byla podaná prostřednictvím obhájce proti usnesení vrchního komisaře Krajského ředitelství police hl. města Prahy, SKPV-OOK, 2. oddělení, Kongresová 2, Praha 4, ze dne 19.6.2015, kterým pod č.j. [REDAKCE] zahájil trestní stíhání V. Š. [REDAKCE] podle § 160 odst. 1 trestního řádu pro zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 3. trestního zákoníku. Pouze konstatováno odvolání proti rozsudku ze strany žalobce z 28. 8. 2017 čl. 235.
17. Z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 č.j. [REDAKCE] ze dne 24. 6. 2015, je zjišťováno, že obviněný V. Š. [REDAKCE] byl podle § 73 b) odst. 1 trestního řádu a 68 odst. 1 trestního řádu z důvodu uvedených v § 67 písmene b) trestního řádu vzat do vazby s účinností od [REDAKCE] v 10:30 hodin. Z usnesení Městského státního zastupitelství v Praze [REDAKCE] z [REDAKCE] plyne, že se obviněný V. Š. [REDAKCE] podle § 71 odst. 2 písmene a) trestního řádu propouští z vazby na svobodu, neboť důvody vazby podle § 67 písmene b) trestního řádu již pominuly čl. 301.

18. Z usnesení Městského soudu v Praze č.j. [REDAKCE] je zjištěno, že bylo rozhodováno ve věci stížnosti obviněného Š [REDAKCE] proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu [REDAKCE] ze dne 24. 6. 2015, že se napadené usnesení zrušuje, jimž byl vzat do vazby s konstatováním, že již samotný návrh státního zástupce na vzetí obviněného do vazby neobsahuje zákonem stanovené náležitosti, neboť neobsahuje byť jen jedinou konkrétní skutečnost, která by odůvodňovala důvody vazby. Odvolání žalobce ze dne 15. 9. 2016 Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Městského soudu v Praze ke spisové značce [REDAKCE]
19. Z rozsudku Městského soudu v Praze [REDAKCE] ze dne 14. 6. 2017 vyplývá, že se žalobce uznává vinným zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, 3 písmene c) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákona odsuzuje se podle § 175 odst. 3 trestního zákoníku, k trestu odnětí svobody v trvání 5 let, jehož výkon se zařazuje do věznice s dozorem a ukládá se trest propadnutí věci, telefonu a SIM karty.
20. Z rozsudku Vrchního soudu v Praze č.j. [REDAKCE] ze dne 7. 12. 2017 ve věci žalobce č.j. [REDAKCE] je zjištěno, že se tento zprošťuje obžaloby pro zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 3 písmene c) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že skutek spáchal obžalovaný.
21. Z medializace případu se podávají výňatky z tisku na č.l. 65 [REDAKCE] Z tisku z [REDAKCE] na č.l. 75 se podává podtitulek [REDAKCE], podtitulek [REDAKCE]
22. Dle faktury [REDAKCE] na 63 464,50 Kč ze dne 9. 7. 2015 byly fakturovány 4 hodiny za 300 Kč a 30 hodin 2 500 Kč za právní služby (a to jak zjištěno bylo uhrazeno). Z faktury daňového dokladu na č.l. 97 č. [REDAKCE] ze dne 4. 8. 2015 se podává fakturace za právní služby, když se jedná o sporný úkon z 1. 7. 2015, soupis stížností proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Úctovaná doba 31 hodin sazba 2 500 Kč, celkem z DPH 3 750 Kč, celkem faktura na 37 358,75 Kč.
23. Z výňatků z tisku [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] se podává titulek [REDAKCE] podtitulek [REDAKCE]
24. Z Usnesení Vrchního soudu v Praze č.j. [REDAKCE] se podává, že se ve věci žalobce v trestní věci č.j. [REDAKCE] z 27. 7. 2016 se podle § 258 odst. 1 písmene a), b), c) trestního řádu napadený rozsudek zrušuje v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc vrací soudu prvního stupně, aby ve věci učinil rozhodnutí nové.
25. Z rozsudku Městského soudu v Praze č.j. [REDAKCE] ze dne 27. 7. 2016 je zjištěno, že V [REDAKCE] je vinen zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, 3 písmene c) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a ukládá se mu trest odnětí svobody v trvání 5 let se zařazením pro výkon do věznice s dozorem, rovněž trest propadnutí věci telefonu a SIM karty.
26. Z podnětu k výkonu dohledu nadřízeného státního zastupitelství z 20. 7. 2015 (č.l. 273) se podává že zástupce žalobce požádal Vrchní státní zastupitelství v Praze o dohled ve věci obviněného.

27. Z okamžitého zrušení pracovního poměru zaměstnavatelem podle ustanovení § 55 odst. 1 písmene b) zákoníku práce ze dne 22. 6. 2015 se podává, že důvodem okamžitého zrušení pracovního poměru je zvlášť hrubé porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k žalobcem vykonávané práci, tj. povinnost jimž je vázán na základě příslušných ustanovení zákoníku práce, pracovního řádu vydaného zaměstnavatelem, interních norem zaměstnavatele, pracovní řád provádějících, včetně etického kodexu zaměstnance, a předmětné porušení spatřuje [REDAKCE] v jednání popsaném níže, že 16. 6. 2015, tj. poté co bylo zaměstnavatelem žalobci oznámeno, že již nebude do skončení pracovního poměru mu přidělována práce, pak dle záznamu zaměstnavatele prokazatelně provedl nedůvodný, tj. neoprávněný přesun 2,2 Gb dat ve vlastnictví zaměstnavatele z počítače, jenž byl zaměstnavatelem žalobci přidělen výlučně k výkonu jeho pracovní činnosti na externí datovou jednotku. Zaměstnavatel disponuje dokladem o tomto jednání a konkrétním výčtem přesunutých souborů. Tím se dopustil hrubého porušení povinnosti v oblasti přístupu k výpočetní technice zaměstnavatele. Dále dle bodu 5.2.3. pracovního řádu byl jako zaměstnanec povinen seznámit se se zásadami bezpečností informačních a komunikačních technologií zaměstnavatele popsanými v příslušných vnitřních normách a tyto povinnosti dodržovat. Body 3. 2. a 3. 3. vnitřního předpisu obecné zásady práce s prostředky výpočetní a komunikační techniky pak výslovně zapovídají použití interních informací zaměstnavatele získaných z prostředků výpočetní techniky pro jiné než pracovní účely s tím, že toto je zaměstnavatelem chápáno jako porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem. Zároveň dle bodu 7.1.6. vnitřního předpisu bankovní tajemství a poskytování informací je žalobci stejně jako všem ostatním zaměstnancům výslovně zapovězeno vynášení dokumentů zaměstnavatele klasifikovaných jako diskrétní z prostor zaměstnavatele a to v písemné i datové podobě. Uvedené jednání se hodnotí jako zvlášť hrubé porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů. Dále podle § 5.2.1 pracovního řádu je povinen dodržovat pravidla, která formulují etické zásady chování a jednání zaměstnanců obsažené v etickém kodexu, tj. zejména hodnoty profesionality transparentnosti, diskrétnosti a předcházení střetů zájmu, to vše v zájmu důvěryhodnosti zaměstnavatele v očích jeho klientů a veřejnosti obecně a v zájmu ochrany jeho dobrého jména. Za další závažné porušení právních předpisů vztahujících se k žalobcem vykonávané práci proto spatřuje jednání, které se stalo předmětem aktuálně probíhajícího vyšetřování ze strany orgánu činných v trestním řízení, neboť toto jednání je svou povahou v příkrém rozporu s povinnostmi zaměstnance vyplývajícím z etického kodexu zaměstnance a zároveň také flagrantním způsobem poškozují dobré jméno zaměstnavatele a není představitelné, aby nadále setrval v řadách jeho zaměstnanců, žádá se tedy o neprodlené předání dokumentů zaměstnavatelem žalobcem neoprávněně stažených v případě, že takto neučiní po převzetí tohoto dokumentu bude zaměstnavatel nucen poskytnout příslušné kroky a to včetně kroku trestně právních. Pracovní poměr končí dnem, kdy bude toto oznámení žalobci doručeno. Zároveň je konstatováno, že **dohoda o ukončení pracovního poměru** uzavřená mezi stranami 15. 6. 2015 je s ohledem na skutečnost výše uvedené obsolentní a to v celém svém rozsahu, přičemž **je zcela nahrazena** tímto jednostranným ukončením pracovního poměru, datováno 22. 6. 2015.

28. Ze životopisu žalobce č.l. 303 se podává průřez angažmá žalobce [REDAKCE]

[REDAKCE]

[REDAKCE]

[REDAKCE]

[REDAKCE]

[REDAKCE]

29. Z čestného prohlášení Ing. J. Č. LL.M., z 31.7.2019 (s ověřenou legalizací) se podává její profesní angažmá v posici a oblasti od roku 2012 u finančních ústavů, kde se pohybuje od roku 2008 a od roku 2012 v manažerských pozicích, přičemž s žalobcem pracovala od roku 2010 – 2012 v kde žalobce se projevil jako nezpochybnitelná autorita, je špičkou v oboru v oblasti AML a Compliance v rámci bankovníctví a v důsledku jeho trestního stíhání je přesvědčena o jeho na to navazující špatné pověsti kdy je pro něj špatné si nalézt uplatnění v oboru, kterému se léta věnoval. Je ve svém oboru nezaměstnatelný i přes jeho zkušenost a erudovanost v oboru.
30. Z potvrzení zaměstnavatele pro účely posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti ze dne 22. 6. 2015 se podává, že zaměstnání u žalobce trvalo od 1. 3. 2014 do 22. 6. 2015 a průměrný čistý měsíční výdělek byl Kč.
31. Z dohody o rozvázání pracovního poměru ze dne 15. 6. 2015 (č.l. 132) mezi a žalobcem plyne, že se smluvní strany dohodly ve smyslu ustanovení § 49 zákoníku práce, že pracovní poměr zaměstnance skončí dnem 30. 6. 2015, a dále se smluvní strany v bodě 2. dohodly, že zaměstnanci bude v souvislosti s ukončením jeho pracovního poměru vyplaceno odchodné ve výši 4,5 násobku měsíčního průměrného výdělku zaměstnance. Odchodné bude vyplaceno ve výplatním termínu za měsíc červen 2015. Vzhledem k tomu, že k rozvázání pracovního poměru nedochází z důvodu uvedených v § 52 písmene a) až d) zákoníku práce nepřísluší zaměstnanci žádné odstupné.
32. Z pracovní smlouvy uzavřené s ze dne 16. 3. 2016 se z § 4 - odměňování podává její uzavření se zaměstnancem - žalobcem s tím, že zaměstnanec obdrží při výše stanoveném pracovním úvazku 40 hodin týdně měsíční mzdu ve výši Kč brutto, která je vyplácená 13 x ročně.
33. Z pracovní smlouvy zaměstnavatele se žalobcem ze dne 16. 1. 2017 na funkci se podává výše základní měsíční mzdy Kč brutto. K tomuto základu náleží pohyblivá složka ve výši Kč.
34. **Z výsledku svědkyně M. Š. manželky žalobce se podává, že v období, kdy se vedlo trestní stíhání, byl hodně nervózní, zakřiknutý, moc spolu v podstatě nekomunikovali, nebyl vůbec mazlivý, nebyla s ním legrace. Poté co to všechno skončilo, je jim „báječně.“ Z hlediska důvěry mezi manžely, to nebylo jednoduché, připadalo jí to celé jako nesmysl. Byl odsouzen v průběhu toho trestního stíhání dvakrát. Zpočátku měla za to, že je nevinný, hodně je ta záležitost oddělovala a byť věřila, že to dobře dopadne, pořád myslela na to, že přeci jenom je to soud a byla tady určitá pochybnost, jak to dopadne. On se snažil to nedávat před ní najevo, nešťastná byla hlavně ona, on navenek to najevo nedával, nicméně zjistila, že nemohl spát, mluvila s ním hodně o této věci, byla nešťastná, on jí však pořád utěšoval, že to snad dobře dopadne. Mají tři děti. V té době nejmladšímu byl dcerka měla a té nejmladší byly. Zatčení se událo, to někdo zazvonil na zvonek, šla otevřít dcera, pak dveře zavřela a řekla, že táta tam stojí v poutech s nějakými muži. Myslela, že je to vtip, že má špatné kamarády, nicméně zjistila, že to vtip není, nevěděla, co má dělat. Říkali, aby spolupracovala, že je manžel kriminálník, tak musela děti odvézt k sousedce, ta jí pomohla, že sehnala právníka. V té době měli odjet na dovolenou na 14 dní do Itálie, což se nestalo, on byl naopak vzat do vazby na tři měsíce. To trestní stíhání ovlivnilo i jejich vztah k sousedům, respektive sousedů k nim, kteří se od nich distancovali, už nebylo běžné pozvání na kafe. Přišli i o dost kamarádů, které měli. Budoucnost rodiny, viděla špatně, bála se, jak to budou financovat, měli hypotéku, měli probřečené noci, rodiče jí ujišťovali, že jim pomohou, uvědomovala si, že by musela jít do práce. Co do kariéry manžela, on měl v té době lukrativní pozici, dobré peníze a když ho pustili z vazby, pak se dvakrát ještě pokusil v oboru něco najít, ale pokaždé ho propustili, tak**

šel na půl peněz do práce jiného oboru. V té době měli tři děti, teď se jim narodilo čtvrté, je mu [REDACTED].

35. Z výsledku svědka Ing. P. [REDACTED] M. [REDACTED] bylo zjištěno, že se žalobcem se seznámil prostřednictvím zaměstnavatele v té době v roce 2014 – 2015, kdy spolu pracovali, bylo to u [REDACTED] stali se i přáteli. Pokud jde o nějakou charakterovou změnu, to u něho nepozoroval, nezaznamenal, změny ale nastaly v postupu, kdy to dává do příčinné souvislosti, kdy žalobce v podstatě pracoval na pozici [REDACTED] a svědek na pozici [REDACTED], kdy podávali trestní oznámení v souvislosti s interními postupy v rámci banky. Byla to v podstatě iniciace kontroly nepravostí, které se tam děly a postupně se dostávali do stavu, kdy byli vyhozeni. Svědek byl vyhozen pro překážku v práci na straně zaměstnavatele (ta smlouva byla limitována), takže ho pak již nezaměstnali a žalobce byl zavřen. U žalobce byla ta situace složitější a výrazně byla možnost ho více zastrašovat, neboť měl manželku a malé děti. Oni však nikdy neuhnuli. Dokonce si vzpomíná na osobu, která je v rámci managementu této banky dnes členem dozorčí rady a která mu vyhrožovala, že ho může taky přejet auto. To dal i do interního zápisu banky, nicméně to se asi tam dnes již nenajde. Pokud jde o odbornost žalobce, ta je nezpochybnitelná. [REDACTED] je státní zločineckou organizací, to je jeho názor. Jejich vztah přerostl v přátelství v průběhu roku 2014 – 2015. To na čem pracovali, byly informace nakonec veřejně známé a jsou i dohledatelné a různě to státní zastupitelství otevírá, zastavuje, některé věci běží, zjednodušeně řečeno, jedná se o defraudaci státních úvěrů, jde o rozsáhlou podvodnou činnost, která se pohybuje v řádech miliard korun. Trestní stíhání mělo dopad na kariéru žalobce, kdy se oba dostali na takzvaný black list a dnes například on se žíví ve stavařině. Skutečně si z ústavů dali tu práci, že obvolali různé head huntery a podobně. K neuplatnitelnosti v oboru uvedl, že oba měli zájem dělat opět normální bankovní práci, avšak ty dveře byly naprosto neprodyšně uzavřeny. Poměrně blízce se seznámil s oddělením a prací compliance až v [REDACTED] a tam se seznámil i s další osobou, což byla nadřízená pana Š. [REDACTED]. Pokud pak měl nějaký problém, tak spadal organizačně panu Š. [REDACTED] na stůl, resp. jeho tehdejší šéfové, paní Mgr. P. [REDACTED] a může srovnat pouze tyto dvě osoby, kdy pan Š. [REDACTED] dělal svoji práci tak, jak měl a ona byla tím vrchním zametačem v té bance. On osobně podával přímo trestní oznámení na státní zastupitelství. Poté co tu práci opustili, oba dva z těch důvodů, které byly uvedeny, pak se dál již nestýkali, protože se museli velmi pečlivě starat o to, aby se uživilí a uplatili to, co jako každý z nich musí, takže mají toliko vzdálené přátelství, například v posledním roce se k jeho lítosti neviděli.

36. **Skutkovým zjištěním** soudu je, že po dobu 2 a půl roku (od 19. 6. 2015 do 7. 12. 2018) bylo proti žalobci vedeno trestní stíhání, v jehož průběhu byl stíhán též vazebně (ve vazbě setrval 3 měsíce), byl původně 2 krát uznán vinným a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 5-ti let pro trestný čin vydírání podle § 175 odst. 1, 3 písm c/ tr. zák, kde sazba trestu odnětí svobody je stanovena od 5-12 let. Nicméně trestní stíhání se ve svém výsledku ukázalo být lichým, neboť žalobce byl obžaloby zproštěn. V době trestného stíhání měl rodinu – manželku a nezletilé děti, jeho zatčení proběhlo za dramatických okolností v době, kdy rodina byla toho účastna. Žalobce je odborníkem v oblasti compliance (prevence proti sociálně patologickým a nežádoucím právním jevům uvnitř společností, nejen v trestněprávních předpisech, ale i v dalších odvětvích, jako je hospodářská soutěž, ochrana dat, smluvní právo atd. a jeho dalším cílem je zamezení výskytu korupčního či jinak firemně nežádoucího jednání a snížit tato rizika - vis Wikipedie), kdy v tomto oboru působil v době svého zatčení. Se žalobcem byl ukončen pracovní poměr u tehdejšího zaměstnavatele okamžitým zrušením, čímž došlo ke změně předchozí dohody o skončení pracovního poměru dohodou o jeho skončení dnem 30. 6. 2015 a vyplacení odchodného ve výši 4,5 násobku měsíčního průměrného výdělku zaměstnance.

37. Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen „zákon“), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
38. Podle § 8 odst. 1 cit. zákona, nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, lze uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud, rozhodující o náhradě škody vázán. Byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku. Nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení.
39. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem ("o.z.").
40. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.
41. Žalovaná na odškodnění žalobce částečně plnila. Učinila nesporným průběh a výsledek trestního řízení vedeného proti žalobci, a že žalobce svůj nárok uplatnil u žalované podáním doručeným dne 6.6.2018. Žalovaná žalobci **přiznala na náhradě nákladů obhajoby částku** výši 185 541,50 Kč, na zadostiučinění za trestní stíhání částku 70 000 Kč nemajetkové újmy z titulu nezákonného trestního stíhání žalobce (nerozčlenila však, zda se tak stalo na žalobcem požadovanou z titulu újmy v rodinném životě, nebo profesní sféře) a poskytla žalobci též satisfakci za vazební stíhání 48 000 Kč.
42. K projednání zůstalo sporným v segmentu majetkové újmy nezaplacené obhajně 3 400 Kč, a též ušlý zisk (odchodné) 257 994 Kč a na nemajetkové újmě v rodinném životě 2 miliony Kč a na profesním životě 7 milionů korun.
43. Pokud jde o náhradu **majetkové újmy**, v případě žalobce došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, kdy základní podmínkou pro vznik odpovědnosti za škodu způsobenou

nezákonným rozhodnutím, je právě existence nezákonného rozhodnutí, a to rozhodnutí pravomocného, neboť do okamžiku právní moci má účastník řízení procesní možnosti obrany proti rozhodnutí, které je pro něj odmítavé. Je tak **splněna podmínka pro vznik odpovědnosti státu** za žalobcem výše zmíněnou majetkovou újmu. Žalobce v souvislosti s rozhodnutím, jímž bylo proti němu zahájeno trestní stíhání, které se ukázalo být nezákonným, musel vynaložit prostředky na tzv. obhajné (při hodnotě 1 úkonu po 3 100 Kč bez DPH - § 10 odst. 3 písm d/ AT). Pokud jde o sporné 2 úkony, pak za **stížnost** (1.7.2015) proti usnesení o zahájení trestního stíhání žalovaná správně poskytla toliko plnění v rozsahu jedné poloviny, neboť podle judikatury je tento úkon považován za úkon procesní (vis usn. Vrchního soudu v Olomouci č.j. 3 To 161/2006), stížnost není podáním ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm d/ AT, nýbrž je úkonem svou povahou nejbližším (§11 odst.2). Tudíž postup žalované při krácení byl správný, jakož i při neshledání zvýšení na dvojnásobek, neboť mimořádná náročnost případu žalobce shledána ze strany soudu nebyla. Pokud jde o úkon **přezkum postupu policejního orgánu**, pak uvedený dokument byl dohledán, k tomuto došlo 29.6.2015, tudíž **náleží** žalobci za tento úkon dle ust. § 11 odst. 2 písm d/ ve spoj. s odst. 3 AT částka 1 550 Kč. Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 1 550 Kč, jako náhradu žalobci v příčinné souvislosti s nezákonnými rozhodnutími vzniklé škody podle zákona. Soud dále žalobci z uvedené částky přiznal zákonné úroky z prodlení ve smyslu ust. § 1970 občanského zákoníku, ve spojení s ust. § 15 odst. 1, 2 zákona, podle kterého má stát povinnost uspokojit požadavek poškozeného nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy poškozený svůj nárok řádně uplatnil postupem podle § 14 zákona (viz stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, dle kterého má poškozený právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění uplatnil postupem podle § 14 zákona). Marným uplynutím této lhůty se i stát dostává do prodlení, neboť i on sám má postavení dlužníka z odpovědnostního závazkového právního vztahu (§ 1968 věta první občanského zákoníku) a může i u něj nastat prodlení, pokud svůj závazek nesplní v šestiměsíční lhůtě ode dne, kdy poškozený v zákonem stanovené lhůtě u státu svůj požadavek na přiměřené zadostiučinění uplatní. Tento závěr byl potvrzen i v nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 23. 2. 2010 sp. zn. II. ÚS 1612/09.

44. Jde-li o **majetkovou škodu** – odchodné, resp. **ušlý zisk** (257 994 Kč), pak je dle názoru dána příčinná souvislost mezi vznikem škody a zaviněním žalované. Žalobce nejprve uzavřel se svým zaměstnavatelem [REDAKCE] dohodu o ukončení pracovního poměru, dle níž by mu bylo poskytnuto odchodné 4,5 násobek průměrného platu, když průměrný čistý měsíční výdělek žalobce byl zjištěn ve výši [REDAKCE] Kč. Tato dohoda však byla nahrazena okamžitým zrušením pracovního poměru z 22.6.2015, které následovalo bezprostředně po zahájení jeho trestního stíhání a z textu tohoto dokumentu se podávají okolnosti související s postupem žalobce vytýkaným v zahájeném trestním stíhání. Je tak dána příčinná souvislost mezi vznikem škody (nevypacení odchodného) a zaviněním (bezdůvodným zahájením trestního stíhání), neboť nebylo-li by okamžitého zrušení pracovního poměru zdůvodňovaného postupy žalobce kopírující vytýkané chování žalobce v usnesení o zahájení stíhání, uplatnila by se dohoda o skončení pracovního poměru žalobce s vyplacením odchodného v uplatňované výši, vyplývající z čistého měsíčního výdělku [REDAKCE] Kč. Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 257 994 Kč, jako náhradu žalobci v příčinné souvislosti s nezákonnými rozhodnutími vzniklé škody podle zákona. Soud dále žalobci z uvedené částky přiznal zákonné úroky z prodlení ve smyslu ust. § 1970 občanského zákoníku.
45. Pokud žalobce žádá **odškodnění za nezákonné trestního stíhání**, pak každé zahájení trestního stíhání negativně ovlivňuje osobní život stíhaného, a to bez ohledu na výsledek trestního stíhání; dvojnásob to však platí u těch, jež skončí způsobem, který potvrdí nevinu

obviněného. Je sice pravda, že do okamžiku právní moci rozhodnutí o vině je třeba ctít presumpci nevinu, avšak samotný fakt trestního stíhání je pro obviněného zátěží psychickou a mnohdy i finanční. Samotné zahájení trestního stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti. Ústavní soud již ve svém nálezu sp. zn. IV. ÚS 428/05 ze dne 11. 10. 2006 (N 185/43 SbNU 115) vyšel z přesvědčení, že samotné trestní stíhání je způsobilé vyvolat vznik nemateriální újmy především tehdy, jedná-li se o obvinění "liché", což může vyplynout z pravomocného zprošťujícího soudního rozsudku, podle něhož se skutek, z něhož byl jednatel obviněn a obžalován, nestal, případně jej nespáchal obžalovaný, anebo skutek není trestným činem. Právní základ nároku jednotlivce na náhradu škody v případě trestního stíhání, které je skončeno zproštěním obžaloby, je třeba hledat nejen v ustanovení čl. 36 odst. 3 Listiny, ale v obecné rovině především v čl. 1 odst. 1 Ústavy, tedy v principech materiálního právního státu. Má-li stát být skutečně považován za materiální právní stát, musí nést objektivní odpovědnost za jednání svých orgánů či za jednání, kterým státní orgány nebo orgány veřejné moci přímo zasahují do základních práv jednotlivce. Stát nemá svobodnou vůli, nýbrž je povinen striktně dodržovat právo v jeho ideální (škodu nepůsobící) interpretaci. Na jednu stranu je jistě povinností orgánů činných v trestním řízení vyšetřovat a stíhat trestnou činnost, na druhou stranu se stát nemůže zbavit odpovědnosti za postup těchto orgánů, pokud se posléze ukáže jako postup mylný, zasahující do základních práv. V takové situaci není rozhodné, jak orgány činné v trestním řízení vyhodnotily původní podezření, ale to, zda se jejich podezření v trestním řízení potvrdilo - což se v předmětném případě nestalo (IV. ÚS 642/05). Usnesení o zahájení trestního stíhání obviněného a posléze jeho zproštění viny je třeba posuzovat podle výše citovaných zákonných ustanovení jako škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím. Nárok na náhradu škody způsobené zahájením a vedením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením je specifickým případem odpovědnosti státu podle zákona číslo 82/1998 Sb.. Judikatura Nejvyššího soudu ČR dovodila extenzivním systematickým výkladem uvedeného zákona, že došlo-li z určitých důvodů (v ustanovení § 12 zákona číslo 82/98 Sb. neuvedených) k zastavení trestního stíhání, resp. byl-li obžalovaný obžaloby zproštěn, je třeba vycházet z toho, že občan čin nespáchal a nemělo proto proti němu být trestní stíhání zahájeno. Nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání a vedením trestního řízení se v takovém případě posuzuje podle ustanovení § 5 písm a, § 7 a § 8 cit. zákona, tj. jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, neboť rozhodujícím měřítkem opodstatněnosti trestního stíhání je výsledek trestního řízení. Žalobce je dosud trestně bezúhonnou osobou, profesním odborníkem v úzké specializaci, jehož bezúhonnost je úzkostlivě zkoumána zejména v bankovním sektoru kde do zahájení stíhání převážně působil, a jehož trestní stíhání z tohoto pohledu nepochybně zasáhlo do jeho osobní, profesní a rodinné integrity a způsobilo žalobci újmu, kterou dle názoru soudu je **nutno odškodnit relativně, a to přiměřeným způsobem**. Musí-li jednatel snášet úkony prováděné orgány činnými v trestním řízení, musí v podmínkách materiálního právního státu existovat garance, že dostane, pokud se prokáže, že trestnou činnost nespáchal, odškodnění za veškeré úkony, kterým byl ze strany státu neoprávněně podroben. Pokud by taková perspektiva neexistovala, nebylo by možno trvat na povinnosti jednotlivce taková omezení v rámci trestního stíhání snášet [viz nálezy sp. zn. II. ÚS 590/08]. Orgány státu, nadané vrchnostenskou pravomocí a donucovacími prostředky, musejí velmi pečlivě vážit, zda své přesvědčení o oprávněnosti k tak razantnímu zásahu do práv a svobod občana, jímž je zahájení trestního stíhání, opírají o dostatek věrohodných a způsobilých důkazních prostředků. Při stanovení částky odškodnění soud vycházel z judikatury soudů, zejména z rozhodnutí 30 Cdo 1747/2014, dle něhož, aby zadostiučinění bylo možno považovat za přiměřené, mělo by odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují, tedy výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od

zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Je tedy nutné provést srovnání (zejména na podkladě judikatury vyšších soudů či Evropského soudu pro lidská práva) s jinými případy odškodňování nemajetkové újmy vzniklé v důsledku porušení stejných práv, a není-li jich, pak i porušení jiných práv (bude-li zřejmé, že oba případy vykazují pro rozhodnutí soudu významné množství jednotících prvků). Bez tohoto srovnání by zpravidla nebylo možné učinit závěr, že právě žalobcem požadovanou částku (nebo i jakoukoliv jinou) lze považovat za přiměřené zadostiučinění, či zda za přiměřené zadostiučinění bude možno považovat konstatování porušení práva podle § 31a odst. 2 OdpŠk.

46. V uvedené souvislosti soud postupoval při posuzování shodných znaků z obdobným případem vedeným u zdejšího soudu pod sp.zn. 28 C 248/2015 (pravomocně skončená věc), kde se jednalo rovněž o stejnou skutkovou podstatu vydírání, avšak „jen“ v 2. odstavci, s hrozbou uložení trestu odnětí svobody oproti žalobci (jenž byl ohrožován trestem odnětí svobody od 5 – 12 let), v sazbě mírnější (2 – 8 let). V tomto do jisté míry srovnatelném případě dostal žadatel v stejném segmentu odškodnění 40 000 Kč. Lze tedy zčásti vycházet z tohoto případu, avšak po korekci soudem učiněné pro ohrožení žalobce vyšší trestní sazbou, taktéž i pro jeho dvojnásobné odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v průběhu trestního řízení, které mu nepochybně na jeho vnitřní a rodinné pohodě nepřidalo, a též pro délku trestního řízení, kdy u žalobce tato trvala 2 a půl roku ve srovnání s uvedeným obdobným případem trvajícím toliko 37 dnů. Tudíž soud tak poskytnuté odškodnění žalovanou ve výši 70 000 Kč určil na odškodnění poskytnuté z titulu poškození **osobního a rodinného života**, kdy nepochybně újma na jeho straně ve vztahu k rodině byla značná z obavy již uloženého trestu nepodmíněného. Soud proto navýšil žalobkyni poskytnuté odškodnění o 50 % (35 000 Kč), kdy dohromady se tak žalobci v tomto segmentu dostává částky 105 000 Kč (70 000 od žalované a 35 000 určené soudem jako doplatek).
47. Pokud jde o zásah do **profesního života**, jak již bylo výše uvedeno (do té doby trestně bezúhonná osoba, profesní odborník v úzké specializaci, jehož bezúhonnost je úzkostlivě zkoumána zejména v bankovním sektoru kde do zahájení stíhání převážně působil), soud má za odpovídající částku **150 000 Kč**, když v tomto segmentu ke srovnání není dokumentován žádný obdobný případ; přitom bylo zjištěno, že žalobce se na pozici [REDAKCE] po skončení trestního stíhání již neuplatnil a lze s jistotou očekávat, že se tak nestane ani v budoucnu. Byť žalobce nyní pracuje v jiném oboru, kde dosahuje slušný příjem na poměry v ČR, nicméně ve snaze dosáhnout svou obdobnou dřívější pozici je diskvalifikován pro „dřívější problémy se zákonem“, navíc v situaci veřejně dostupných informací o jeho osobě v databázích.
48. V převyšující části, co do 1 895 000 Kč za zásah do rodinného života, a co do 6 850 000 Kč za zásah do profesního života, byla žaloba jako nedůvodná a výrazně excesivní, zamítnuta
49. Soud dále žalobci z částky 48 000 Kč žalovanou odpovídajícím způsobem přiznané za nezákonnou vazbu, přiznal zákonné úroky z prodlení ve smyslu ust. § 1970 občanského zákoníku, ve spojení s ust. § 15 odst. 1, 2 zákona, podle kterého má stát povinnost uspokojit požadavek poškozeného nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy poškozený svůj nárok řádně uplatnil postupem podle § 14 zákona.
50. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst.1 o.s.ř., kdy bylo na místě přiznat žalobci náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Žalobce byl co do majetkové újmy neúspěšný toliko v nepatrné části, proto mu náleží náklady řízení (z částky žalovanou uhrazené dobrovolně 185 541,50 Kč, pro kterou bylo následně řízení zastaveno a z částky přiznané soudem 1 550 Kč + 257 994 Kč), tedy ze základu 445 085 Kč, tj. za 7 úkonů

(převzetí zastoupení, žaloba, částečné zpětvzetí a 3x jednání, písemný závěrečný návrh) po 10 060 Kč x 7 = 70 420 Kč + 7 x režijní paušál po 300 Kč (2 100 Kč), celkem 72 520 Kč. Co do úspěšnosti nemajetkové újmy pak rozhodování o výši náhrady za nemajetkovou újmu, resp. o výši přiměřeného zadostiučinění obecně splňuje podmínky aplikace ust. § 136 o.s.ř., neboť neexistuje žádná exaktní metoda, jak stanovit přiměřenost zadostiučinění (resp. jeho výši). Za ne zcela přílehavý odhad výše budoucího zadostiučinění nemůže být žalobce v rámci náhrady nákladů řízení sankcionován. Podaří-li se žalobci prokázat příčinnou souvislost mezi nemajetkovou újmu mu způsobenou a nesprávným úředním postupem, je prokázán základ nároku a žalobce má v zásadě plný úspěch ve věci, i když mu je přiznáno zadostiučinění v jiné výši, než jakou v řízení uplatnil. Shodný závěr vyslovil i Ústavní soud ČR ve svém rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 1310/09. Odměna advokáta dle § 9 odst. 4 písm a) vyhl.č. 177/1996 Sb. tak činí 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, tedy celkem za 7 úkonů 21 700 Kč + režijní paušál á 300 Kč (2 100 Kč), v součtu 23 800 Kč. Ze součtu 72 520 + 23 800 (96 320 Kč) činí DPH 20 223 Kč; celkem tedy 116 543 Kč. K tomu zaplacený soudní poplatek 6 000 Kč; dohromady 122 543 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2. Odvolání je třeba podat ve dvojitě vyhotovení.

Nesplní-li žalovaný povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Praha 12. prosince 2019

JUDr. Otília Hrehová v.r.
samosoudkyně